

sen skal tage fast bopæl på ejendommen. For ejendomme, der er erhvervet i henhold til fornævnte regler i § 16, stk. 1-3, medfører bopælskravet, at erhververen skal være tilmeldt folkeregistret i den kommune, hvor ejendommen ligger, som boende på ejendommen. Det er endvidere forudsat, at ejendommen tjener som den pågældendes hovedbopæl i skattemæssig forstand.

Ifølge den gældende lovs § 8, stk. 1, skal en landbrugsejendom opretholdes som selvstændigt brug og holdes forsynet med beboelsesbygning, hvorfra jorden drives af beboerne. Bopælskravet i § 8, stk. 1, er hidtil blevet fortolket således, at driftslederen skal bo på ejendommen i det omfang, hans tilstedeværelse er nødvendig for ejendommens drift. Det er ikke et krav, at han har fast bopæl på ejendommen, og hvis ejeren driver ejendommen for egen regning ved hjælp af maskinstation, antages det at være tilstrækkeligt, at han med mellemrum opholder sig på ejendommen. Denne driftsform anvendes af mange byboere, der kun anvender ejendommens beboelse til ferie- og week-end-ophold, men i øvrigt har fast bopæl andetsteds.

Det foreslåede nye § 7, stk. 2, tager sigte på at tilvejebringe en nærmere overensstemmelse mellem bopælskravet i lovens § 16 og bopælskravet i § 8 (nu § 7, stk. 2). Efter den foreslåede nye bestemmelse skal enten den, der som ejer eller forpagter driver ejendommen, eller den, der som bestyrer varetager ejendommens drift for ejerens eller forpagterens regning, have fast bopæl på ejendommen. Bopælskravet er ikke absolut, idet landbrugsministeren ifølge det foreslåede nye § 7, stk. 3, kan gøre undtagelse fra bestemmelserne i stk. 1 og 2. En sådan dispensation kan imidlertid betinges af, at ejendommens jorder bortforpagtes til samdrift med en anden landbrugsejendom, eller at ejendommen i dens helhed bortforpagtes. Det vil herved kunne opnås, at jorderne kan indgå i en rationel samdrift under bestående landbrugsejendomme, der har behov for et større jordtilliggende i bedriften.

Såfremt jorderne samdrives med anden ejendom, vil bestemmelserne ikke være til hinder for, at bygningerne anvendes til feriebeboelse.

Den foreslåede ændring vil medføre, at week-end- og ferieophold ikke længere kan anses som tilstrækkelig til varetagelse af ejendommens drift.

Til nr. 3.

Den foreslåede ændring, hvorefter den nuværende § 7 bliver § 7 a, er af ren teknisk karakter.

Som nyt 2. pkt. i stk. 1 foreslås indsat en defini-

tion af, hvad der forstås ved udtrykket jordbrugsmæssig udnyttelse.

Til nr. 4-7.

De foreslåede ændringer i § 8 er overvejende af ren teknisk karakter, og er tildels en konsekvens af, at det nuværende § 8, stk. 1, flyttes over i ny § 7.

I det nye stk. 2 er ordene »i et af justitsministeriet anerkendt brandforsikrings-selskab« udgået. Forslaget er begrundet i, at der ved lov nr. 198 af 28. maj 1975 er sket en ændring af lov om forsikringsvirksomhed, hvorved de tidligere under justitsministeriets tilsyn værende brandforsikringsvirksomheder nu også er omfattet af loven, og hvorved tilsynet med bygningsbrandforsikrings-selskaberne er overført til forsikringsrådet.

De øvrige bestemmelser i det nye stk. 2 er uændret, idet man ikke finder det påkrævet med særlige kontrolforanstaltninger til sikring af, at brandskadeerstatningen for en beboelsesbygning kun udbetales til genopførelse eller istandsættelse af bygningen. Det forudsættes herved, at forsikringsrådet i godkendelsesskrivelsen eller på anden måde henleder de godkendte selskabers opmærksomhed på landbrugslovens særlige bestemmelser, såvel med hensyn til brandskadeerstatningens anvendelse som med hensyn til pligten til brandforsikring.

Som nyt stk. 6 foreslås indsat hjemmel for landbrugsministeren til at betinge en tilladelse eller dispensation efter lovens § 4 eller andre bestemmelser i loven af, at der ikke opføres en ny beboelsesbygning på ejendommen, og at ejendommen ved førstkommende ejerskifte afhændes til sammenlægning med en bestående landbrugsejendom i overensstemmelse med reglerne i lovens § 13.

Bestemmelserne i den nuværende lovs § 8, stk. 6, om dispensation fra kravet om beboelsesbygning har hidtil i praksis været anvendt i en del tilfælde, hvor der var tale om mindre eller afsides beliggende ejendomme, således at det ikke kunne anses for hensigtsmæssigt eller rimeligt at fastholde kravet om opretholdelse af beboelsesbygninger og selvstændig drift. Endvidere er kravet om ny beboelsesbygning fraveget i ganske særlige tilfælde, hvor en landbrugsejendoms beboelsesbygning fraskilles ved udstykning. Dette er navnlig sket, hvor en del af en ejendoms jorder sammen med bygningerne overgår til ikke-landbrugsmæssigt formål, medens resten af jorden først efter en årrække forventes at overgå til sådan anvendelse. Efter den gældende lov har man ikke ment ud fra en landbrugsmæssig vurdering eller hensynet til at hindre